

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: C. B., nar. X, státní příslušnost X (dále jen X), bytem X,
zastoupený: Mgr. Dalibor Lípa, advokát, se sídlem Jugoslávská 856/2,
360 01 Karlovy Vary,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 31.5.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2022 č.j. OAM-622/ZA-ZA12-ZA17-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému tlumočnickovi Ing. Taheru Zolalovi, CSc. se přiznává za provedení tlumočnický úkon odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 990,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni na účet číslo 94750573/0300, VS 793, nejdéle ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou ze dne 31.5.2021** soudu doručenu téhož dne datovou schránkou se žalobce domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2022 č.j. OAM-622/ZA-ZA12-ZA17-2021, jehož kopie byla připojena, kterým bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen **zákon o azylu**), se neuděluje.
2. **V žalobě** žalobce nejprve uvedl, že je přesvědčen o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěné stavu věci a namítal, že žalovaný postupoval v příkrém rozporu s § 3 správního řádu, kdy skutečný stav věci nedostatečně zjistil a rozhodoval v přímém rozporu s ním. Dle něho napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno, což odporuje § 68 odst. 3 správního řádu, v čemž žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalovaný postupoval a rozhodl v přímém rozporu s § 12, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu., když dovodil, že u žalobce nedošlo k naplnění těchto důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, čímž opakovaně rozhodoval v rozporu se skutečným stavem. Po věcné stránce pak žalobce namítal zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prakticky vůbec nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobce a navíc naprosto zlehčuje jeho informace uvedené v rámci pohovorů a to i přes jejich jasnou věrohodnost navzdory tvrzení žalovaného. Dále žalobce uvedl, že žalovaný naprosto ignoroval skutečný stav věci, když dezinterpretoval a bagatelizoval pohovory (výsledky prováděné s účastníkem řízení (žalobcem) a skutečnosti zde uvedené. Rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné, když žalovaný na jedné straně akceptuje doložené lékařské zprávy a připouští útok na žalobce ze strany policie v Turecku a to útok naprosto zásadní vůči integritě žalobce, který pro něj mohl skončit smrtí a na druhé straně uvádí, že není důvodně prokázáno jeho pronásledování, či přítomnost zásadní hrozby v domovské zemi. Žalovaný dezinterpretuje výpovědi žalobce, vytrhává jednotlivá jeho tvrzení z kontextu a snaží se je zpochybňovat, ale činí tak pouze za pomoci nepodložených a nepřezkoumatelných tvrzení, když argumentuje kupříkladu tím, že po incidentu, kdy byl žalobce pořezán a svržen ze skály a následně byla nepravdivě vyplněna lékařská zpráva, žalobce proti tomuto nebrojil u příslušných úřadů. Velmi těžko si lze představit situaci, kdy žalobce jde po útoku policie podat na policii trestní oznámení na její postup, právě nemožnost ochrany před perzekucí byla jedním z hlavních motivů žalobcovy žádosti o azyl. Žalovaný naprosto nehodnotí výpověď žalobce jako celek v kontextu se situací zejména politicky aktivních Kurdů v Turecku a se situací Kurdů, kteří již měli konflikt se státním aparátem, byť konflikt nezapříčiněný z jejich strany, společně s dalšími podklady dodanými žalobcem, zejména se zprávami lidskoprávních organizací žalobcem doložených. Žalovaný se nedostatečně zabýval vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí žalobce a zejména se zmíněnými doloženými aktuálními zprávami lidskoprávních organizací, které žalobce doložil. Tyto žalovaný nijak nevyhodnocuje a nezohledňuje, byť prokazují právě jednání vůči kurdské menšině, které žalobce uvádí. Právě společně s písemnými vyjádřeními a výpověďmi žalobce a zprávami lidskoprávních organizací tvoří tyto koherentní celek, kterým se správní orgán v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu vůbec nezabývá. Dále žalobce napadá postup žalovaného při hodnocení jednotlivých zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Nejprve k zhodnocení podmínek uvedených v § 12 písm. a) zákona o azylu uvedl, že žalovaný v rámci hodnocení splnění těchto podmínek zcela propadl, když je jednak naprosto nedostatečně odůvodnil a hodnotil v rozporu se

skutečným stavem. Je totiž zřejmé, že žalobce byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, konkrétně za sympatizanství, přináležitost a podporu strany HDP. Rovněž ze všech výpovědí a vyjádření žalobce, doložených důkazů je zřejmé, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu národnosti a pro zastávání určitých politických názorů. U žalobce se přitom jedná o strach, který pramení z prožité skutečnosti, kdy ze střetu se státním aparátem odešel trvale zdravotně poznamenán a málem ho nepřežil a stejně tak žalobce vychází z informací, které má ze země původu, kde byli v poslední době neoprávněně zatčeni minimálně dva jeho známí, kteří se nacházeli v obdobné situaci jako žalobce, s tím rozdílem, že tomu se podařilo vycestovat do ČR. Zároveň má žalobce od svých příbuzných v Turecku, jmenovitě bratra, otce a strýce informaci, že všichni tito byli v poslední době vyslýcháni na polici, kdy byli dotazováni na místo pobytu a aktivity žalobce. Následně se vyjádřil k hodnocení udělení doplňkové ochrany a to tak, že má za to, že pokud splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, kam jeho žádost směřovala primárně, tím spíše splňuje i podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný v rámci hodnocení splnění těchto podmínek bohužel opět zcela propadl, když je znovu jednak naprosto nedostatečně odůvodnil a hodnotil v rozporu se skutečným stavem. Pokud měl žalovaný za to, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, měl se detailně zabývat možností udělení ochrany doplňkové a to nikoliv pouze formálně a paušálně, ale skutečně s aplikací situace žalobce a jím již zakoušeným příkořím. V případě žalobce je přitom zřejmé, že by mu v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, jednak pro to, že k újmě v jeho případě již došlo a tato nadále hrozí. Posouzení důvodnosti udělení tzv. doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 pak opětovně svědčí o nepochopení podmínek pro udělení tohoto druhu mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu. Přičemž pochybení správního orgánu, je o to horší, že žalobce je naprosto učebnicovým příkladem, který splňuje podmínky pro udělení tohoto typu ochrany, když mu hrozí v zemi původu zcela reálné a hrozící nebezpečí, že bude omezen na svobodě, či bude zasaženo do jeho tělesné integrity, tedy mu může být způsobena zásadní újma na zdraví, jak se již v případě žalobce jednou stalo. Správní orgán má posoudit, zda žalobci hrozí v případě, že bude vrácen do státu, jehož je občanem skutečné nebezpečí vážné újmy. Dle názoru vyjádřeného Nejvyšším správním soudem (dále jen **NSS**) v rozhodnutí pod č. j. 2 Azs 71/2006 - 82 přitom platí, že „*Povinnost ne- vystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí že bude takovému zacházení vystaven.“* Správní orgán k tomuto shromáždil hned několik podkladů včetně lékařské zprávy žalobce, které i přesto následně zcela ignoroval. Ve světle tohoto hodnocení a s ohledem na již dříve žalobcem doloženými skutečnostmi a prohlášeními, je zjevné, že hrozba vážné újmy, přičemž vážné zranění či smrt je nutno považovat za újmu absolutní je více než reálná. To je věrohodně potvrzeno zejména skutečnostmi konstatovanými v průběhu řízení žalobcem a jím doloženou lékařskou zprávou. Důkazy svědčící pro důvodnost žádosti žalobce správní orgán bez zjevného důvodu ignoruje, respektive tyto akceptuje a nedovozuje z nich relevantní závěry.

Žalobce vyjádřil přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, také požadoval přiznání náhrady nákladů řízení. Na závěr požádal soud o nařízení jednání ve věci a sdělil, že má v úmyslu se tohoto jednání zúčastnit a v rámci jednání se ve věci také vyjádřit, proto požádal soud o ustanovení tlumočníka do jazyka kurdského.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 28.4.2022 č.j. OAM-622/ZA-ZA12-ZA17-2021**, které nabylo právní moci dne 28.2.2022, bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se žalobci neuděluje. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá mimo jiné, že dne 19.8.2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR (dále jen **žádost**). Dne 26.8.2021 poskytl žalobce údaje k podané žádosti a sdělil, že je kurdské národnosti, hovoří velmi dobře turecky i kurdsky a narodil se v místě X na území Turecka. Je islámského vyznání a řadovým členem třetí největší politické strany v Turecku, strany HDP. Své členství ve straně ovšem nemá jak dokázat. Stranu chodí volit při všech volbách, které v Turecku jsou. Naposledy žil dlouhodobě ve městě Antalya. Do ČR přijel ilegálně schovaný v nákladním voze. Vycestoval z Istanbulu. Cestovní doklad nemá. Pro identifikaci předkládá nový biometrický doklad o tureckém občanství. Zdravotně je v pořádku, jen hůře chodí, neboť má v zádech platinovou destičku z chirurgické operace. K důvodům, které ho vedly k podání jeho žádosti, sdělil, že je Kurdem a na ty je v Turecku špatně nahlíženo. Jsou diskriminováni a obtížně si hledají práci. Policií byl i několikrát fyzicky napaden. Pokud jde o podrobnosti poskytnutých údajů k žádosti dotyčného, žalovaný odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení. Žalobce prokázal v průběhu správního řízení svou totožnost a státní příslušnost občanským průkazem Turecka č. 18941331640, platným do dne 5.8.2029.

Pohovor k žádosti byl s žalobcem proveden dne 26.8.2021, za přítomnosti tlumočnice tureckého jazyka. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že má nedokončenou střední školu, neboť byl znechucen přístupem tělocvikáře, s kterým se pohádal kvůli nošení trička sportovního klubu z Diyarbakiru. Do roku 2016 pracoval jako dělník na stavbách výškových domů společně s jeho bratry. V daném roce se mu ovšem stal úraz, po kterém byl více jak měsíc v nemocnici a pak dva roky doma, přičemž docházel na rehabilitace a fyzioterapii. Léčil se a žádnou práci již nevykonával až do svého vycestování. Dne 5.5.2016 vycházel z pobočky strany HDP společně s jeho kamarády, když náhle přijelo auto s policisty, kteří je zadrželi. Jeho samotného zavezli do lesa, kde na něj křičeli, že je terorista a Kurd. Jeden z policistů vzal i nůž a pořežal žalobce na ruce. Nakonec jej shodili ze skály. Probral se až v nemocnici, kde se dozvěděl, že mu pastevec, který ho našel, zavolal na pomoc sanitku, měl poraněnou páteř. Když si po čtyřiceti dnech přečetl propouštěcí zprávu z nemocnice, stálo v ní, že se mu stal pracovní úraz. Lékaři do zprávy napsali, že spadl z lešení ve třetím patře při stavbě výškového domu. Danou zprávu má u sebe a dokládá ji do spisu. Následně vlastními slovy popsal, co je v ní obsaženo. V Turecku se dle slov žalobce takové věci dějí a lékaři své zprávy falšují. Na dotaz, co se stalo s ostatními lidmi, kteří byli před budovou HDP zadrženi společně s ním, odpověděl, že neví, jaký byl jejich osud, později se ovšem dozvěděl, že byli všichni na krátkou dobu zadrženi. Od roku 2016 nepracuje a stará se o něho rodina. Také měl přiznaný částečný invalidní důchod tureckou sociální službou. Místo, na kterém byl shozen ze skály, není schopen určit, na radu právníka pak incident nijak neřešil. Je přesvědčen, že kdyby tehdy podal žalobu na takové chování, její úspěšnost by byla malá. Vojenskou službu vykonal v letech 2014 - 2015. Do ČR přicestoval na radu synovce, který sem dorazil před nedávnou dobou. Ten mu sdělil, že zde o něj bude postaráno. Do Turecka už zpět nechce, neboť by tam mohl být jako Kurd týrán. V Turecku má nyní rodiče a sedm starších bratrů. Na dotaz, zdali měl ještě někdy nějaký jiný incident s tureckou policií, odpověděl, že byl na několik dní zadržen při oslavě kurdského svátku. Nic se mu při tom nestalo, jen byl několik dní držen na služebně. Policie oslavu rozpustila, neboť došlo k příliš velkému sročení lidí na malém prostoru. Do ČR nepříjel legální cestou, neboť má za to, že by stejně nezískal české vízum.

Členem strany HDP je od roku 2015. Jiný problém, než ono shození ze skály, s jeho členstvím ve straně nikdy neměl. Trestní rejstřík má čistý, pakliže by se ale do Turecka navrátil, má zato, že by na něj jako na Kurda a člena strany HDP nějaké trestní stíhání připravili. Každý Kurd a člen strany HDP dle jeho mínění musí nakonec skončit ve vězení. Následně vyšlo v pohovoru najevo, že dotyčný patrně členem strany HDP asi není. Dal se do strany zapsat, nikdy ale nedostal rozhodnutí o svém přijetí. Členský průkaz nikdy neměl. Dále se o věc nezajímal a svoji výpověď ustálil na tom, že členem strany HDP vlastně není. Rád by v ČR zůstal a našel si práci. Na závěr popsal incident z Ankary, který se stal jeho blízkým při porcování zvířete. Svého práva na přetlumočení pohovoru využil a jeho podpisem následně potvrdil svá slova. Pokud jde o podrobnosti obsahu pohovoru a jeho průběhu, žalovaný odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce je obava ze zadržení a trestního stíhání po návratu do Turecka. Má se tak dle něj stát proto, že je Kurdem a domnělým členem strany HDP. Rovněž si chce svojí žádostí zlegalizovat svůj další pobyt v ČR. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany vycházel především z jeho výpovědí, jím doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Konkrétně vycházel z: protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 27.8.2021; ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Turecko - Přehled situace v Turecku, březen 2021; Informace MZV, Turecko - Turečtí občané kurdského původu, listopad 2020; Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Turecko - zjišťovací mise říjen 2019 (Kurdové), březen 2020; Zprávy ACCORD -Turecko, Právní stát a výkon spravedlnosti, srpen 2020; Informace OAMP, Turecko Politická a bezpečnostní situace v zemi, květen 2021; Zprávy ČTK, Turecké angažmá ve Střední Asii, ze dne 27.1.2022; Zprávy ČTK, Turci demonstrují proti zvýšení cen energií, ze dne 7.2.2022. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.

V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, byla dne 11.2.2022 právnímu zástupci žalobce dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námítky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Právní zástupce této možnosti využil a uvedl, že si bere lhůtu na písemné vyjádření k věci. Tu následně od správního orgánu i dostal.

Dne 1.3.2022 obdržel správní orgán zmíněné písemné vyjádření právního zástupce, v němž sdělil, že jeho klient byl nucen z Turecka uprchnout a zanechal tam velkou část své rodiny. Byl perzekuován za své politické názory v rámci jeho účasti na činnosti legálně existující politické strany. Tajnou policií byl pořezán na ruce a svržen ze skály. Věc byla zakamuflována jako nehoda při práci. Dále poukázal na problematiku postavení strany HDP a časté osočování jejích členů ze spolupráce s teroristickou skupinou PKK, dané potvrzuje i zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie obsažená ve spise. Žalobce není ekonomickým migrantem a hledá zde ochranu, dokazování doplnil o tři zprávy nevládních organizací o Turecku. Závěrem sdělil, že situace žalobce naplňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Z uvedených tvrzení žalobce dospěl žalovaný k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován.

Žalovaný nejprve uvedl, že žalobce je řadovým členem politické strany HDP, v Turecku legálně existující strany se zastoupením víceméně ve všech patrech turecké politiky (parlament, kraje, obce), důsledným dotazováním ovšem vyšlo najevo, že jeho účast ve straně je jen domnělá. V roce 2015 si dal žádost o členství, nikdy ale nedostal rozhodnutí o přijetí, nemá členský průkaz, a i když chodil na její pobočky, o věc se dále nijak nezajímal (viz série otázek na str. 4 pohovoru z data 26.8.2021). Nakonec sám potvrdil, že členem není. I kdyby ale řadovým členem byl, správní orgán by nikdy nesouhlasil s tím, že členové této strany jsou v Turecku bez dalšího pronásledováni. Strana má masovou členskou základnu a problémům čelí osoby, které za ni kandidují do vrcholných funkcí nebo jde o známé osobnosti, např. ze světa showbyznysu, které ji propagují. Její bývalý předseda, kandidát na prezidenta, je nyní na šest let odsouzen z důvodů podpory teroristické PKK. U řadových členů, či přímo jen sympatizantů, je zájem policie o jejich osudy, z logiky věci, velmi malý. Každý případ je proto nutné hodnotit individuálně, obecně je ale možné přijmout závěr britského ministerstva vnitra o nezájmu bezpečnostních složek Turecka směrem k řadovým členům, tím méně pouhým sympatizantům, strany HDP (viz bod 2. 4. 15 informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Turecko - Lidová demokratická strana (HDP), březen 2020, nyní na str. 51 spisu). V každém jednotlivém případě důkazní břemeno vázne na výpovědi a doloženích dotyčného, aby tento o sobě prokázal, že mu vzhledem k jeho aktivitám pro stranu HDP hrozí nebezpečí.

K incidentu s policií i přes konkrétní dotazování správního orgánu není zjevné, proč byl žalobce v roce 2016 vlastně policií zadržen, a co po něm policisté vůbec chtěli, vyjma toho, že ho uráželi v souvislosti s terorismem. V protokolu o výsledku žalobce ze dne 27.8.2021 (viz str. 39 – 44 spisu), o ničem takovém zase nehovoří a jako důvod svého opuštění Turecka udává, že tam na něj měl být vydán zatykač z politických důvodů. Na dotaz zdali je, či byl, v Turecku trestně stíhán přitom v pohovoru před správním orgánem konkrétně vypověděl o den dříve: „Ne. Trestní rejstřík mám čistý. Souzen nebo tak jsem nikdy v mém životě nebyl. Pokud bych se ale do Turecka vrátil, tak si myslím, že už by mě tam za něco trestně stíhali. Jsem přece Kurd a člen strany HDP, takže nakonec proto musím skončit ve vězení.“ Otázka byla položena ještě předtím, než se na následující straně pohovoru vyjasnilo, že tento členem HDP není. Od roku 2016 až do jeho vycestování z Turecka v roce 2021, jak vypověděl, žádné vážné problémy, vyjma jednoho zadržení na služebně v souvislosti s rozpuštěním davu při oslavě svátku, neměl. V případě zcela jistě nejde zachytit konkrétní a dlouhodobý zájem tureckých bezpečnostních složek, politické či jiné pronásledování. Azylový příběh jako takový stojí na jednom incidentu z roku 2016, jenž je ještě žalobcem převyprávěn s momenty, které vzbuzují, přinejmenším podezření a neautentičnost. I když ovšem přistoupí se na to, že by lékaři skutečně zaonačili jeho propouštěcí zprávu, je zjevné, že kromě této divné situace žalobce žádný vážnější problém v Turecku neměl a od roku 2016 až do svého vycestování v roce 2021 se tam řádně léčil a žil běžným životem s občasnými třenicemi díky jeho kurdské národnosti. Popudem pro jeho příjezd do ČR pak byla osoba jeho synovce, ten zde požádal o mezinárodní ochranu několik měsíců dříve (jak správní orgán rozpoznává z lustrace dané osoby). Správní orgán k danému resumoval, že v případě nevidí pronásledování ani důvody, proč by dotyčnému mělo pronásledování hrozit do budoucnosti. Co do minulosti žalobce v Turecku žil běžným životem, až na jeden nahodilý, i když strastiplný incident, a pakliže by si požádal o české vízum, není nic, proč by ho po splnění schengenského vízového kodexu neměl i získat. Samotné vyřešení jeho situace v květnu 2016 správní orgán nepovažuje za správné.

Tento, jak sděluje, rezignoval na všechny možnosti, jak věc vyřešit a jako takovou ji nechal zcela být. Přičemž ale právě tuto více jak pět let starou věc nyní používá jako nosný důvod své žádosti. S něčím takovým správní orgán nemůže korespondovat. Pokud se žalobce chce přemístit do ČR za novým životem, nechť si požádá o schengenské vízum a přicestuje sem legálním způsobem, nic mu v tom objektivně nebrání. Přinejmenším si tím ušetří strastiplnou ilegální cestu, při které byl schovaný v nákladním voze. Správní orgán znovu upozornil na chování žalobce vzhledem k možnostem jeho aktivního chování proti příkořím, která se mu ve vlasti dělá a možnostem hledání nápravy nepravostí v zemi jeho původu. Zejména pak v poměru k adekvátnosti tak radikálního kroku, jako je odchod ze země jeho státního občanství a hledání potřebné pomoci na území zcela jiného státu, nežli je jeho vlast – což žalobce právě jeho žádostí o mezinárodní ochranu v cizím státě činí. Správní orgán má totiž za to, že pokud osoba vynaloží natolik značnou aktivitu a velké úsilí k tomu, aby se přemístila do zcela jiného státu a započala zde s hledáním ochrany a vedením nového života, než je její domovina, je patřičné se ptát, jakou snahu a aktivitu vynaložila ve své vlasti proto, aby svoji situaci řešila tam. NSS k danému vyložil: „*Neučinili stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně. ...Sama problematická bezpečnostní situace v zemi stěžovatelova původu (bombové útoky) za předpokladu, že příslušné orgány využívají své působnosti stanovené právními předpisy, negativní jevy, na které stěžovatel poukazuje, se snaží potírat a situaci stabilizovat, což se jim postupně daří, jak vyplývá ze zprávy MZV z období, ve kterém stěžovatel svoji zemi opustil, tj. z počátku roku 2001, není důvodem udělení azylu.*“ (z rozsudku NSS v Brně, sp. zn. 6 Azs 8/2003 ze dne 11.3.2004). V jiném rozhodnutí. „*Měl-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany formou azylu v zemi původu v konkrétním případě potíže s policisty, nepůjde zpravidla o jev státní mocí vyvolaný, podporovaný, záměrně trpěný nebo úmyslně nedostatečně potlačovaný, tedy o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. To platí tím spíše, nevyužil-li žadatel reálně dostupné prostředky v zemi původu nebo ustoupil-li od svého požadavku na to, aby zásah policie byl prošetřen.*“ (z rozsudku NSS, č.j. 6 Azs 479/2004 -41 ze dne 22.12.2005). Snaha řešit svoji situaci v rámci Turecka ale v daném azylovém příběhu zcela absentuje. A to i jen v náznacích, kdy žalobce na vše rezignoval dopředu a ani se o nic v nejmenším nepokusil.

Pro žalobcovu pasivitu, velký časový odstup, další život v Turecku, i popis celé situace, která nijak neodkazuje ke konkrétní adrese k jeho osobě (což je vždy obligatorním znakem pronásledování), správní orgán nepovažuje žalobcův incident z května 2016 za akt politického pronásledování, který by mohl být nosný pro udělení mezinárodní ochrany. Nic na tom nemění ani přičtení dalšího zadržení, které ale nemělo nic společného s daným politickým kontextem a jako takové se týkalo rozpuštění sroceného davu tureckou policií. Ani jeho osobní profil není takový, aby k pronásledování odkazoval - pouhý sympatizant a řadový volič politické strany. Žalovaný proto konstatoval, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Žalovaný nedospěl ani k názoru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Z informací, kterými žalovaný o menšině Kurdů disponoval, nijak nevystupuje, že by příkoří, která tato skupina lidí v Turecku zažívá, dosahovalo míry a intenzity azylového pronásledování (či hrozby vážné újmy – to pro nižší složku rozhodnutí) a její situace se nijak radikálně neproměnila ani po pokusu o údajný vojenský puč v červnu 2016 či po obsazení turecko-

syrského pohraničí. Jakožto se v čase nijak závratně nemění ani poslední desetiletí. Právně není Kurdům bráněno ve společenské integraci a individuální seberealizaci, což dotvrzuje jejich pronikání do politických, podnikatelských a celkových společenských elit tureckého státu. Pokud se pak Kurd dostane do lokálního konfliktu skrze jeho národnost v některé části Turecka, má možnost se tomuto konfliktu vyhnout přestěhováním se do jiné části země. Diskriminace se může objevit např. na pracovním trhu nebo při běžném občanském soužití - národnostní třenice mezi občany. K řečenému blíže Informace MZV, Turecko - Turečtí občané kurdského původu, listopad 2020; Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Turecko - zjišťovací mise říjen 2019 (Kurdové), březen 2020. Důkazem pro predestinované je i výpověď samotného žalobce, jenž informace o zemi původu víceméně dokresluje.

Pokud bude žalobce chtít nadále setrvat v ČR je zapotřebí, aby k tomu užil jiný právní předpis, než je azylový zákon; musí se obrátit do režimu pobytového zákona a skrze něj si zde pobyt legalizovat, jako to mají zařízení stovky jeho spoluobčanů. Není důvodu ani překážek, proč by mu tato forma legálního pobytu za splnění všech zákonných podmínek neměla být udělena. Správní orgán připomněl, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), jehož institutů měl a má žalobce využít. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005.

Nad rámec žadatelovy promluvy se správní orgán zabýval i jeho případnou obecnou situací po návratu do Turecka. Jak vyplývá ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), turečtí občané po návratu do své vlasti z dlouhodobých pobytů nečelí žádným obtížím a pokud dbají na řádné přihlášení do sociálního a zdravotního systému, mají přístup ke všem potřebným službám. Léčba ve státních nemocnicích je zdarma a dostupnost léků je plošná. Existují zde úřady práce i případná podpora v nezaměstnanosti. Stran bydlení bude muset žalobce hledat byt či dům na trhu s nemovitostmi nebo se opět obrátit k sourozencům (viz Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) - Turecko, březen 2021). Z výše uvedených důvodů žalovaný shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu a azyl neudělil.

Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění žalovaného nevyplývalo, že by v ČR byl udělen azyl některému z jeho rodinných příslušníků ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný tedy konstatoval, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Žalovaný se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu, ale během řízení nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a azyl se neuděluje. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, žalovaný současně posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Trest smrti je ostatně v Turecku zcela zrušen od roku 2004 a Turecko je vedeno jako země, která ve své legislativě zrušila trest smrti za veškeré trestné činy a ani před rokem

2004 se k jeho udělování nijak extenzivně neuchylovala. Žalovaný konstatoval, že žalobci v jeho vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu.

Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání a zhodnotil, zdali žalobci hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalovaný připustil, že mezi 20. milionovou kurdskou menšinou a tureckou etnickou majoritou panuje v Turecku jisté napětí. Toto napětí, při zvážení informací o Turecku, ale není vystupňováno do rasového pronásledování či reálné hrozby vážné újmy. Z informací je k tomu možné zmínit, že v Turecku určitá diskriminace Kurdů existuje, přičemž na tomto jevu se podílí různé příčiny a zopakoval situaci Kurdů v Turecku již výše uvedenou argumentací. K tomuto žalovaný uvedl, že žalobci v jeho vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Žalovaný posuzoval také otázku, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše uvedených informačních zdrojů je žalovanému rovněž známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Naprostá většina území Turecka je bezpečnostně zcela v pořádku. Na vnější straně syrské hranice se Turecko snaží dlouhodobě vytvořit nárazníkovou zónu, aby čelilo problémům stran občanské války, která v Sýrii probíhá. Jde ale jen o lokální a v současnosti už i zakončený zdroj napětí. Turecko patří v bezpečnostním ohledu k nejstabilnějším zemím blízkovýchodního regionu, není ve válečném stavu s žádným ze sousedních států. Ani tam neprobíhá vnitřní válečný konflikt. Klidnému životu je možné dosáhnout mimo městské oblasti nebo v některé z tamních megalopolí. Sám žalobce co do bezpečnosti ani žádné okolnosti nezmiňoval a správní orgán má za prokázané, že samotné město Antalya, ve kterém dlouhodobě žil před svým příjezdem do ČR, je bezpečnostně v pořádku. Z výše uvedených informačních zdrojů je žalovanému známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný konstatoval, že vycestování žalobce do jeho vlasti není v rozporu s mezinárodními závazky ČR dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Na základě provedeného správního řízení žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje.

Z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení. Žalovaný uvedl, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu a doplňková ochrana se neuděluje. Závěrem žalovaný uvedl, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 15.6.2022** uvedl, že žalobce je sympatizantem turecké strany HDP, což mělo dle jeho slov vést k napadení policisty v roce 2016, kdy byl pořežán a svržen ze skály. Tento incident je jádrem azylového příběhu žalobce. Mimo něj měl žalobce problémy kvůli svému kurdskému původu, například při rozeznání oslav policií a jeho následné zadržení. Žalobce v zemi původu své napadení z roku 2016 nijak neřešil. Ačkoli žalovaný zkušenost žalobce nijak nezlehčuje, je nutné poznamenat, že se jednalo o ojedinělý exces ze strany státních složek Turecka, který se od té doby až do odjezdu žalobce ze země neopakoval. Žalobce kromě výše zmíněného neměl v Turecku žádné problémy a podle názoru žalovaného nelze od uvedeného odvodit, že je žalobce v zemi původu pronásledován z politických důvodů, nebo že by mu takové pronásledování v případě návratu do Turecka hrozilo. „Kromě“ uvedeného incidentu nic nenásvědčuje tomu, že by měly turecké státní složky o osobu žalobce sebemenší zájem. Zprávy, které žalobce na podporu svých tvrzení doložil, se nijak netýkají jeho individuální situace, což je paradoxně jedna z výtek, kterou právní zástupce žalobce vyčítá správnímu orgánu. Žalobce není novinář, politik ani jinak výrazná osobnost v tom smyslu, aby o něj měly mít turecké státní složky zájem. Žádná z doložených zpráv žalobcem, ostatně ani z těch nashromážděných žalovaným, nehovoří o tom, že by řadovým sympatizantům strany HDP hrozilo automaticky nebezpečí. Stejně tak nebylo prokázáno, že takové nebezpečí hrozí všem Kurdům bez výjimky. Nic z toho by totiž ani nedávalo smysl, obě „skupiny“ jsou velmi početné a turecký státní aparát nemůže disponovat kapacitami, které by mu umožňovaly zajímat se o řadové a pro stát nedůležité osoby. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl, také souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání.
5. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 28.4.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 15.6.2022 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 28.4.2022 předáno osobně žalobci dne 18.5.2022.
6. **Žalobce ve svém podání ze dne 4.7.2022** žádal o nařízení ústního jednání a také požádal soud o ustanovení tlumočníka do jazyka kurdského z důvodu, že má v úmyslu se tohoto jednání zúčastnit a v rámci jednání se vyjádřit.
7. **Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 26.9.2022 č.j. 16 Az 12/2022-22** byl v této věci ustanoven tlumočnickem jazyka tureckého Ing. Taher Zolal, CSc., se sídlem Americká 20, 301 00 Plzeň.
8. **Ústního jednání soudu konaného dne 3.11.2022** se zúčastnil žalobce, tlumočník, zástupce žalobce i zástupce žalovaného. Žalobce prostřednictvím tlumočníka mimo jiné i k dotazům uvedl, že není pravdou, že ve výpovědích (*před správním orgánem*) říkal pokaždé něco jiného např. ohledně jeho zatčení (*jednou či několikrát*), všechno to, co si pamatoval, řekl. K odchodu ze země původu v roce 2021 ve vztahu k incidentu v roce 2016 uvedl, že byl 2-3 měsíce v nemocnici, 3 roky ležel jenom jako doma, nikam nemohl odejít, pak začínal chodit (na zádech má platinovou destičku) a začal navštěvovat kamarády, nebo přijeli za ním, tak z toho důvodu věděl, že je to tam pro něho nebezpečné, tak se rozhodl, že odtamtud uteče. O vízum do ČR, kde má bratrance legálně už 10-15 let, si nepožádal, protože by to trvalo dlouho a řekli mu, že mu vízum nedají, protože spousta kamarádů ho také nedostala; využil toho, že příbuzní ho vzali do Istanbulu a zorganizovali jeho odchod, když mu hrozilo, že ho zatknou. Do ČR odjel, i když sem neměl úmysl jet, ale věděl, že ho chtějí zatknout, tak utekl. Do jiné části Turecka se nepřemístil, protože by ho stejně zatkli,

protože tam, když jedete z jednoho města do druhého, tak minimálně 10x kontrolují, kdo je a kdo není, kam jede atd., proto by ho chytli a z toho důvodu nemohl jít do jiného města. V ČR, kam přijel tzv. na černo v září nebo říjnu loňského roku, pracuje, má smlouvu, pomáhá bratranci, který má obchod s občerstvením v Nové Roli. Dále žalobce uvedl, že má přítelkyni, se kterou se domlouvá přes překladáč v telefonu, pomalu začíná rozumět česky. Zlegalizovaný pobyt zde nemá, proto se asi měsíc po příjezdu obrátil na advokáta, aby věděl, co má dělat a mohl podat žádost; zatím má podanou žádost o azyl, ale další kroky nad rámec azylu ne. Také vyjádřil, že je mu znám rozdíl mezi synovcem a bratrancem, ale v Turecku se bratranci říká X, to znamená bratr a jeho bratranec má bratra M. a ten synovec je syn M..

Závěrem *zástupce žalobce* požadoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, když žalobce přicestoval do ČR z důvodu, že nabytí povědomí, že má být v domovské zemi státními orgány zatčen, přičemž jeho předchozí zkušenost s nimi skončila hospitalizací a dlouhodobou rekonvalescencí s trvalými následky v oblasti mobility, proto se rozhodl zemi opustit. Následně došlo dle jeho informací v zemi původu k zatčení několika jeho přátel a jeho rodinní příslušníci byli po jeho vycestování vyslýcháni policií, proto má za to, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je oprávněná.

Zástupce žalovaného závěrem navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu, protože ani dnes žalobce spolehlivě nevysvětlil, proč zemi původu opustil až po 5 letech od toho nejzávažnějšího incidentu, který se mu měl v souvislosti se státními orgány přihodit, a proč vycestoval nelegálně, když je zjevné, že zde v ČR žije jeho příbuzenstvo. Příčinnou souvislost mezi oním incidentem a odjezdem ze země původu tak nelze zjistit, spíše lze zjistit příčinnou souvislost mezi jeho nelegálním příjezdem a příjezdem synovce, který zde požádal také o mezinárodní ochranu. Spíše tedy než jako útěk před perzekucí státních orgánů, se tato cesta jeví jako důkladně promyšlený životní krok, na kterém se podílí někteří členové jeho širší rodiny, bratranec, synovec, apod. Je třeba zdůraznit, že žalobce, ač mu v tom zjevně nic nebránilo, nezvolil legální postup, ale zvolil právě ilegální postup a nebyla zjištěna ani jeho snaha o legalizaci pobytu v ČR. Nelze zaměňovat žádost o mezinárodní ochranu s legalizací pobytu podle příslušných zákonů, které na jeho případ dopadají. Jakkoliv se totiž může procedura podle zákona o pobytu cizinců jevit jako zdlouhavá či náročná, je třeba se jí podrobit.

9. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
11. Podle **§ 12 písm. a) a b) zákona o azylu** azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví,

náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

12. Dle § 13 odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
13. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
14. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
15. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
16. Soud se nejprve zabýval námitkou týkající se nedostatečně zjištěného stavu věci, přičemž zjistil následující. Žalovaný si pro vydání rozhodnutí zajistil dostatek podkladů, které získal zejména z výpovědi žalobce, z jím doložených materiálů a dále z informací, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. Konkrétně vycházel z: protokolu o výslechu žalobce jako účastníka správního řízení ze dne 27.8.2021; ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Turecko - Přehled situace v Turecku, březen 2021; Informace MZV, Turecko - Turečtí občané kurdského původu, listopad 2020; Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Turecko - zjišťovací mise říjen 2019 (Kurdové), březen 2020; Zprávy ACCORD -Turecko, Právní stát a výkon spravedlnosti, srpen 2020; Informace OAMP, Turecko Politická a bezpečnostní situace v zemi, květen 2021; Zprávy ČTK, Turecké angažmá ve Střední Asii, ze dne 27.1.2022; Zprávy ČTK, Turci demonstrují proti zvýšení cen energií, ze dne 7.2.2022. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Není tedy pochyb, že se žalovaný zabýval shromážděním relevantních informací pro posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, mimo jiné i azylu dle § 14 zákona o azylu, dostatečně.
17. Pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, to stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudit (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné

množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, tedy, kdy žadatel ani žalovaný není schopen doložit, či vyvrátit určité tvrzení nebo skutečnost žádným přesvědčivým důkazem. A v těchto případech tedy primárním důkazním prostředkem zůstává výpověď žadatele a současně klíčový faktor je posouzení jeho celkové věrohodnosti. Jak je patrné ze správního spisu, výpovědi žalobce se v mnohém rozcházejí a to především ve spojení k jeho politické aktivitě v Turecku. Nakonec on sám přiznal, že není oficiálním členem politické skupiny a potvrdil, tak rozpor v jeho výpovědích. Jeho výpověď byla rozdílná také při ústním jednání před soudem. Z těchto důvodů považuje soud námitku žalobce ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.

18. Dále se soud zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky naplnění důvodů přiznání azylu dle § 12 zákona o azylu. Soud musí souhlasit s argumentací žalovaného uvedenou na straně 3-7 napadeného rozhodnutí, neboť žalobce nejprve uvedl, že je řadovým členem politické strany HDP, ale nakonec sám potvrdil, že členem není. I kdyby ale řadovým členem byl, nebylo nijak dokázáno, že řadoví členové HDP jsou v Turecku bez dalšího pronásledováni. Uvedená strana má masovou členskou základnu a problémům čelí osoby, které za ni kandidují do vrcholných funkcí nebo jde o známé osobnosti, např. ze světa showbyznysu, které ji propagují. Žalobce uvedl jeden incident s policií, který se stal v květnu 2016, který ale dále v Turecku nikterak neřešil. Od roku 2016 až do jeho vycestování z Turecka v roce 2021, jak vypověděl, žádné vážné problémy, vyjma jednoho zadržení na služebně v souvislosti s rozpuštěním davu při oslavě svátku, neměl.
19. K tomu soud uvádí, že zákon o azylu v § 2 odst. 6 jasně uvádí, že: *„Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Jak z citovaného vyplývá, původcem pronásledování ve smyslu zákona o azylu se rozumí orgán státní orgán, strana či organizace ovládající zemi původu žalobce.
20. Dále soud na tomto místě musí zopakovat část argumentace žalovaného, který v tomto smyslu správně uvedl, že dle rozsudku NSS, č.j. 6 Azs 479/2004 -41 ze dne 22.12.2005 *„Příkoří, jemuž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. jednorázové potíže s policisty v jednom konkrétním případě, nelze z hlediska jeho intenzity ještě považovat za jev státní mocí přímo vyvolaný, tajně podporovaný, státními orgány vědomě trpěný či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaný ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Aby bylo možné shledat absenci státní ochrany před chováním příslušníků policie při výkonu služby, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany, což se v daném případě nestalo, neboť stěžovatel sám přezkum postupu policistů o své vůli zastavil.“* a dále pak *„Měl-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany formou azylu v zemi původu v konkrétním případě potíže s policisty, nepůjde zpravidla o jev státní mocí vyvolaný, podporovaný, záměrně trpěný nebo úmyslně nedostatečně potlačovaný, tedy o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. To platí tím spíše, nevyužil-li žadatel reálně dostupné prostředky v zemi původu nebo ustoupil-li od svého požadavku na to, aby zásah policie byl prošetřen.“*
21. Žalobce ve svých výpovědích zmínil dva konflikty s policií, když jeden z incidentů, jak žalobce sám uvedl, byl způsoben velkým sročením lidí na jednom místě. Druhý incident, následkem kterého žalobce skončil v nemocnici, nemohl dostatečně prokázat, když

v lékařské zprávě mají být dle něho uvedeny mylné informace o vzniku jeho zranění a sám dále tuto situaci v Turecku nijak dále neřešil. Z usnesení NSS ze dne 3.12.2020, č. j. 7 Azs 206/2020-28 „V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 43, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně, že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně“. Jestliže stěžovatelé vyjádřili obecnou nedůvěru v justiční systém v zemi jejich původu, k tomu Nejvyšší správní soud připomíná, že podle konstantní judikatury pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce ve vlasti nelze podřadit pod důvody pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, a ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003 - 40).“ Je tedy jasné, že v případě, kdy se jedná o ojedinělý incident a žalobce nevyužil prostředků ochrany ve státě jeho původu, nebyly tak naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, proto jsou námitky žalobce týkající se § 12 zákona o azylu nedůvodné.

22. Tzv. humanitární azyl je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení (rozsudek NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004 -72). V tomto smyslu soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003 – 48, z něhož plyne že „V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“ Zdejší soud je tak oprávněn přezkoumat pouze to, zda žalovaný při posuzování možnosti udělit humanitární azyl postupoval v souladu se zákonem.
23. K uvedenému soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 37/2003-46 - „Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. K legalizaci pobytu za účelem spolužití s osobou blízkou slouží předmětná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů, a nikoliv zákon o azylu“ nebo rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004 – „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů“, které tento upravuje.“ Z citované judikatury je tak zřejmý záměr zákonodárce poskytnout azyl jen těm žadatelům, pro něž je zákon koncipován, nikoliv osobám, které ho volí jako prostředek k získání pobytového oprávnění v ČR místo správného postupu v souladu se zákonem o pobytu cizinců. V neposlední řadě zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11.3.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55, který konstatoval, že „humanitární azyl je především určen osobám

„těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory“. Tudíž se nejedná v případě žalobce o důvod zvláštního zřetele hodný tak, jak jej pro svou aplikaci § 14 zákona o azylu vyžaduje. Rovněž z výše uvedeného demonstrativního výčtu osob, pro které je azyl dle § 14 zákona o azylu koncipován, lze vyčíst, že se jedná o výrazněji silnější zásahy do sféry žadatele (především k nim dochází na území domovského státu, nikoliv na území, kde je o azyl žádáno).

24. Žalovaný se také v napadeném rozhodnutí rozsáhle věnoval otázce udělení doplňkové ochrany, a to na straně 8-10. Svoje závěry žalovaný dostatečně odůvodnil a soud má za to, že žalobce neprokázal, ani ve správním řízení nevyšlo najevo, že by mu hrozila vážná újma v případě návratu do země původu dle § 14a. Z toho důvodu má soud námitku žalobce týkající se posouzení udělení doplňkové ochrany za nedůvodnou.
25. Rovněž nelze přehlédnout, že před soudem žalobce tvrdil, že do jiné části Turecka se nepřemístil, protože by ho stejně zatkli, protože tam, když jedete z jednoho města do druhého, tak minimálně 10x kontrolují, kdo je a kdo není, kam jede atd., proto by ho chytli a z toho důvodu nemohl jít do jiného města. Přitom ale, když jel s příbuznými do Istanbulu před svým odjezdem z Turecka, žádné kontroly během cest neproběhly, takže tento jeho údaj o kontrolách při cestách po Turecku se jeví jako účelový.
26. Soudu nezbyvá než zdůraznit, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců na území ČR. S ohledem na uvedené soud proto hodnotí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany jako účelovou, jejímž cílem je legalizace pobytu a v tomto směru odkazuje přiměřeně i na rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který uvádí, že: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“*
27. Soud v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí nenalezl nedostatky, které by byly způsobilé ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi v této věci se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval, s čímž se zdejší soud ztotožnil.
28. Závěrem soud konstatuje, že neshledal žádný z žalobcem vytýkaných nedostatků napadeného rozhodnutí a považuje zjištěný stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu i s požadavky kladenými na napadené rozhodnutí dle § 2 odst. 2 a 4, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Napadené rozhodnutí také není v rozporu s § 12, § 14, § 14a a §14b

zákonu o azylu. V souvislosti s tím považuje soud napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem.

29. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
31. Usnesením ze dne 26.9.2022 č.j. 60 Az 12/2022-22 byl tlumočnickem ustanoven Ing. Taher Zolal, kterému bylo zároveň uloženo provedení tlumočnického úkonu – tlumočení z jazyka českého do jazyka tureckého a naopak při jednání soudu. Dle § 58 odst. 2 s.ř.s. má tlumočnické právo na náhradu hotových výdajů a odměny za tlumočnickou činnost, přičemž podle § 36 odst. 2 s.ř.s. platí náklady spojené s přibráním tlumočnicka stát. S ohledem na tuto skutečnost soud rozhodl v souladu s § 2 odst. 1 vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 507/2020 Sb., o odměně a náhradách soudního tlumočnicka a soudního překladatele (na základě zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících a soudních překladačích), o odměně tlumočnicka v požadované celkové výši 990,-Kč, sestávající z odměny za tlumočnický úkon při ústním jednání soudu dne 3.11.2022 v délce dvou hodin á 450,-Kč za hodinu (900,-Kč) a navýšení o 10% dle § 7 odst. 1 písm. b) (90,-Kč) dle předložené faktury ze dne 3.11.2022, která byla k poštovní přepravě předána dne 8.11.2022 podle připojené obálky. Uvedená částka bude tlumočnickovi vyplacena na účet číslo X, VS 793, z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 3. listopadu 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně